

GUIA DE
CONTINGUTS
DEL MUSEU
OLÍMPIC I
DE L'ESPORT

Joan Antoni Samaranch

BENVINGUTS
AL MUSEU
OLÍMPIC I
DE L'ESPORT
JOAN ANTONI
SAMARANCH!

Aquest dossier és una guia del museu amb explicacions bàsiques per als professors/es i monitors/es que acompanyen grups escolars i/o d'adults i que es volen preparar prèviament la visita al museu.

En cadascuna de les àrees del museu s'inclou una breu explicació i un punt de referència (les línies blanques de terra a la Rampa de l'Esport) que permeten cercar la informació i fer el comentari adient. La majoria d'aquestes es corresponen amb els temes destacats en aquestes pàgines.

La durada de la visita al museu és aproximadament d'una hora, tot i que aquesta variarà en funció de cada visitant i el temps que aquest dediqui a cada espai (consulta dels interactius, audiovisuals, etc.).

A continuació es presenta un índex temàtic amb colors que descriu, de manera global i sintètica, els continguts més rellevants que es troben al museu:

	Sala polivalent
	L'ésser humà: cos i moviment
	Mesopotàmia i Mesoamèrica · 3000-1500 a.C.
	Neixen els Jocs Olímpics · 776 a.C.
	El final dels Jocs Olímpics. El <i>Iudis</i> romà · 393 a.C.
	L'Edat Mitjana · s. IV-XIV
	El Renaixement · s. XIV-XVII
	Edat Moderna i Revolució Industrial
	La restauració dels Jocs Olímpics · 1896
	La participació de la dona
	L'expansió de l'esport
	I Jocs Olímpics d'Hivern a Chamonix (França) · 1924
	Esports i colonialisme · 1940
	Ludwig Guttman · 1944
	Espeleologia i muntanyisme
	Pioners de l'esport a Catalunya
	Barcelona, vocació olímpica
	Jocs Olímpics de Tòquio 1964, els primers amb TV en color
	Jocs Olímpics de Munic 1972
	Vinguts de l'Est · 1980
	L'America's Cup · 1983
	L'esport espectacle · 1992
	El valor de la diferència
	L'Esport per a tothom
	Hall of Fame
	Barcelona'92
	Observatori Olímpic i Metròpolis olímpiques
	Espai Joan Antoni Samaranch
	Dinàmiques de l'esport
	Petit Cinema
	L'espectacle de l'esport

SALA POLIVALENT

Aquesta sala mostra els fets i els herois més destacables de l'olimpisme modern, així com les imatges i els objectes originals de les últimes edicions dels Jocs Olímpics d'Estiu i d'Hivern.

Paral·lelament, els campions de les dues i quatre rodes també tenen el seu espai a l'Olimp del Motor, un petit homenatge als principals protagonistes d'aquests esports al nostre país: des de la fórmula 1 fins al motociclisme o els ral·lis.

L'ÉSSER HUMÀ: COS I MOVIMENT

Caminar, córrer, saltar... el cos està preparat per moure's. L'ésser humà va aprendre a córrer condicionat per la necessitat de sobreviure. Una proesa que requeria equilibri, coordinació i eficiència.

L'aparició de l'agricultura, la domesticació dels animals i el descobriment de la utilitat dels minerals van fer que l'home s'establís en determinats llocs i adoptés una vida sedentària.

Més tard, la confrontació permanent entre els diversos pobles perfeccionaria l'art de la guerra i aquesta activitat física i defensiva, a la llarga, també donaria pas a l'activitat físicomilitar que, posteriorment, donaria lloc a l'aparició de certes disciplines de caràcter esportiu.

MESOPOTÀMIA I MESOAMÈRICA 3000 - 1500 a.C.

El *Pok-ta-pok* dels maies i el *Tlachtli* dels asteques tenien significat còsmic. L'home consagrava la seva força i, en ocasions, la seva vida, als déus. El participant que aconseguia fer passar la pilota per una de les anelles de pedra tenia dret a exigir com a recompensa les pertinences del públic. Tot i l'emoció experimentada, es mantenia un profund silenci per respecte als competidors.

En aquesta zona es pot contemplar una reproducció del *Codex Borbonicus*.

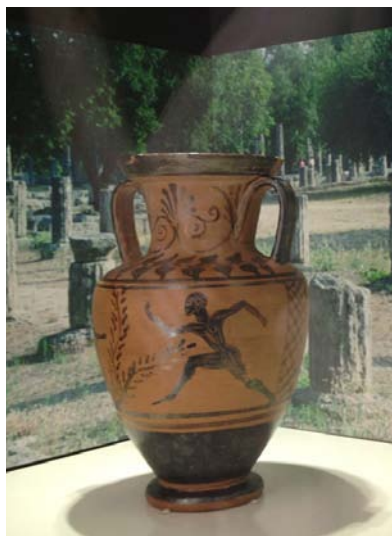

NEIXEN ELS JOCOS OLÍMPICS 776 a.C.

A l'antiga civilització hel·lènica apareix una nova cultura corporal i un sistema de competició avançat fonamentat en l'*àgon*, tot allò relacionat amb "l'afany de superació" i "la força impulsora de la creació vital", que també anava associat a l'estètica i la reflexió.

Les virtuts de les activitats físiques es van anar incorporant als programes d'educació de les diferents polis gregues. Totes aquestes ciutats estaven dotades de gimnasos, palestres i pistes atlètiques on els joves exercitaven els seus cossos sota el control dels entrenadors que, a més de tenir cura de la dimensió atlètica dels nois, es preocupaven pels aspectes morals de la seva formació.

Al 776 a.C. neixen els Jocs Olímpics. Existien 4 jocs Panhel·lènics segons en honor de qui es feien i el lloc on es realitzaven: els Jocs Ístmics de Corint, els Jocs Nemeus a Nemea, els Jocs Pítics a la muntanya sagrada de Delfos i els Jocs Olímpics a Olímpia, a la regió de l'Èlide. L'atleta que aconseguia guanyar-los tots era considerat el gran heroi.

EL FINAL DELS JOCS OLÍMPICS. EL LUDIS ROMÀ 393 d.C.

El 393 d.C., amb l'arribada de l'emperador romà Teodosi I, es van prohibir totes les pràctiques paganes perquè els Jocs se celebraven en honor als déus mitològics.

Amb els romans, la idea de la competició grega fou substituïda pel *ludis* (entreteniment i espectacle), que reunia el poble al voltant d'uns jocs que implicaven risc, emoció i crueltat. L'expressió llatina *panem et circenses* ('pa i circ') defineix la predilecció de la societat romana per tenir la panxa plena i gaudir dels espectacles, la principal arma de l'emperador per regular el comportament del poble.

L'EDAT MITJANA s. IV-XIV

Occident: Les pràctiques corporals socials

L'Edat Mitjana va ser un període llarg i fosc per a les activitats físiques a Occident, ja que el cos es considerava el portador del pecat de l'home. Moltes d'aquestes activitats derivaven de pràctiques relacionades amb la guerra i la defensa del poblat. En destaquen les justes i els tornejos cavallerescos, les activitats físiques d'habilitat (el tir amb arc i la ballesta) i els jocs rurals tradicionals (el *soule* i el *hurling*).

Orient: Les pràctiques corporals espirituals

A la Xina apareix el tai-txi, l'art de la meditació en moviment, i la gimnàstica del kung-fu. El tir amb arc també era entès com un exercici físic espiritual relacionat amb el taoisme. A l'Índia, les tècniques del ioga anaven lligades a sistemes filosòfics i religiosos, mentre que al Japó, els samurais, a partir de les arts marcial antigues i a través d'un codi d'honor, van desenvolupar exercicis de combat com ara el kendo i el jujutsu.

EL RENAIXEMENT s. XIV-XVII

L'importance d'éduquer le corps

El Renaixement va obrir un nou horitzó per a la recuperació del cos com a part integrant de l'individu. L'exercici físic i les pràctiques gimnàstiques comencen a introduir-se en la vida quotidiana com a inversió en salut, higiene i cultura. Metges, humanistes i filòsofs reivindiquen que el cos necessita ser educat. Una de les principals referències és el llibre de l'època "*Casa Giocosa*", de Vittorio da Feltre.

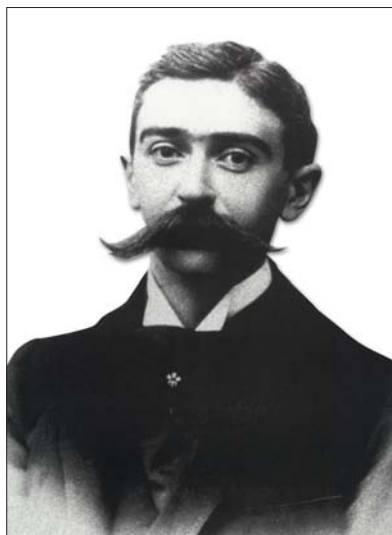
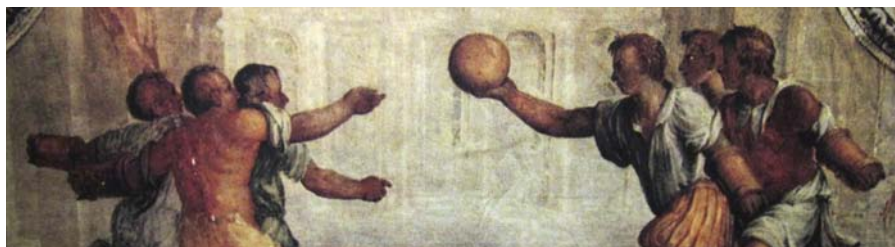
EDAT MODERNA I REVOLUCIÓ INDUSTRIAL

El naixement de l'esport

Entre els segles XVIII i XIX, l'esport es definia com una activitat física reglamentada. Aquesta concepció naixia a Anglaterra en el context d'una societat que té la necessitat de controlar i reglamentar els jocs tradicionals.

La gimnàstica europea

Durant el segle XIX sorgia també l'educació física escolaritzada basada en els exercicis gimnàstics. El desenvolupament de la gimnàstica moderna a Europa va desembocar en tres grans corrents: l'escola alemanya, l'escola sueca i l'escola francesa.

LA RESTAURACIÓ DELS JOCS OLÍMPICS. 1896

En el marc de l'expansió de les pràctiques esportives a Europa, un dels teòrics i promotors de l'esport més destacats va ser l'aristòcrata francès Pierre de Fredy, Baró de Coubertin. La seva idea de restablir els Jocs Olímpics es va fer realitat l'any 1896, amb la celebració a Atenes dels primers Jocs de l'era moderna. Un esdeveniment que donava pas a la definitiva expansió i democratització de l'esport al món.

LA PARTICIPACIÓ DE LA DONA

Als inicis no es preveia la participació de la dona als Jocs Olímpics, de la mateixa manera que en els Jocs de la Grècia antiga no se'n contemplava, tampoc, la seva inclusió. Durant el segle XIX el paper social de la dona quedava restringit a la maternitat, la gestió de la llar i la cura de la família.

Quan la dona comença a incorporar-se a la vida pública i política també ho fa en el terreny esportiu: la seva participació progressiva als Jocs Olímpics, a partir del 1900, n'és un exemple.

L'EXPANSIÓ DE L'ESPORT

Al començament del segle XX, amb el naixement de la societat de masses, l'esport es democratitza i comença la seva expansió. El futbol es convertirà en l'esport més popular.

PRIMER TOUR DE FRANÇA. 1903

La popularització definitiva del ciclisme com a esport arribà de la mà d'Henri Desgrange, del diari *L'Auto*, que ideà el 1903 una prova de sis etapes que recorria el territori francès. Aquell primer Tour de França el guanyà Maurice Garin, un escurà-xemeneies francès que dominava en les clàssiques de l'època.

RODES AMB MOTOR 1904

La Federació Internacional de Motociclisme va néixer el 1904. A partir d'aquell moment les motocicletes van ser cada vegada més potents i es van adaptar a les diferents modalitats que es van anar creant al llarg del segle XX.

L'automobilisme creix al voltant de la gran rivalitat, no només entre pilots, sinó també entre els fabricants de cotxes. Les curses de velocitat en circuits tancats i oberts (urbans) van conviure durant tot el segle XX. El 1950 neix la categoria reina d'aquest esport: el campionat de Fórmula 1.

I JOCS OLÍMPICS D'HIVERN A CHAMONIX (FRANÇA). 1924

El 1924 es van celebrar els primers Jocs Olímpics d'Hivern a la localitat francesa de Chamonix. Es van organitzar 16 proves en 6 modalitats: esquí nòrdic, biatló, bobsleigh, cúrling, hoquei gel i patinatge.

Fins al 1992, els Jocs Olímpics d'Hivern i els d'Estiu se celebraven el mateix any. A partir de 1994, els Jocs d'Hivern es van començar a celebrar el segon any civil després d'aquell en què va començar l'olimpiada, és a dir, amb dos anys de diferència respecte els Jocs d'Estiu.

ESPORTS I COLONIALISME 1940

A partir de 1940, les colònies britàniques van iniciar el seu procés cap a la independència. Actualment són potències esportives de primer ordre en els esports que els anglesos hi van introduir, com ara el criquet o l'hípica.

LUDWIG GUTTMANN

1944

L'esport, i en especial l'esport competitiu, va ser l'eix central del procés de rehabilitació establert pel prestigiós neuròleg Ludwig Guttmann per als veterans de la Segona Guerra Mundial que patien lesions de columna amb invalidesa permanent. Molt aviat, el seu hospital —l'Stoke Mandeville, ubicat a la localitat britànica d'Aylesbury— va organitzar competicions nacionals contra altres hospitals i clubs.

ESPELEOLOGIA I MUNTANYISME

Tot i que va néixer com una ciència, l'estudi del món subterrani requereix una preparació física i mental extraordinàries, així com el domini de sofisticats aparells i tècniques per moure's tant per cavitats terrestres com subaquàtiques.

Els desig de conquerir els cims més alts ha estat una constant en la història de l'ésser humà. Les muntanyes infonien respecte i por, ja que eren considerades la residència dels déus.

EL CIM DE L'EVEREST. 1953

Chomo Lungma, “deessa mare de les neus i el vent”, és el nom tibetà de l'Everest, el sostre del món (8.848 m), que duu el nom del topògraf Sir George Everest. Edmund Hillary i el xerpa Tenzing van ser els primers a coronar-lo l'any 1953.

PIONERS DE L'ESPORT A CATALUNYA

A mitjan segle XIX l'ideal de modernització social del catalanisme anava lligat a la introducció de les pràctiques esportives europees. L'esport modern va néixer a Catalunya amb la importació dels models de la Gran Bretanya i, en menor mesura, d'Alemanya, França i Suïssa.

Primers esports, clubs i federacions

Els inicis de l'esport a Catalunya van estar protagonitzats, principalment, pel ciclisme, la boxa, la gimnàstica, el tennis, la vela i el rem.

El futbol va adquirir rellevància social amb la fundació del Palamós Futbol Club el 1898, la del Futbol Club Barcelona (1899) i la del Reial Club Deportiu Espanyol (1900).

BARCELONA, VOCACIÓ OLÍMPICA

Pierre de Coubertin, fundador de l'olimpisme modern i segon president del Comitè Olímpic Internacional, va visitar Barcelona el 1926. Acompanyat de les elits barcelonines, Coubertin va recórrer les instal·lacions esportives de la ciutat. Després de la visita, Coubertin va assegurar: «Abans de conèixer Barcelona, em pensava que sabia què era una ciutat esportiva».

Després de l'intent frustrat de Barcelona de ser seu olímpica l'any 1924, els elogis de Coubertin i la construcció dels nous estadis encoratjaren l'ajuntament barceloní a sol·licitar la candidatura per als Jocs de 1936. Però la inestabilitat política del país va provocar que el Comitè Internacional es decantés per Berlín. Barcelona, però, va preparar la celebració d'unes olimpíades paral·leles, l'Olimpíada Popular, que no arribarien a iniciar-se mai per culpa de l'esclat de la Guerra Civil.

JOCS OLÍMPICS DE TÒQUIO 1964, ELS PRIMERS AMB TV EN COLOR

L'evolució dels mitjans de comunicació i dels transports encaminen l'esport cap a una veritable dimensió mundial. A partir de la dècada de 1960, amb l'augment de les retransmissions televisives, l'esport es converteix en un autèntic espectacle de masses.

Jocs Olímpics de Munic. 1972

Van ser els primers a tenir una mascota i a utilitzar els pictogrames. A més, van ser testimonis de la consagració d'un gran nedador: Mark Spitz. Però, malauradament, també seran recordats com els Jocs de la tragèdia.

VINGUTS DE L'EST 1980

La pràctica del rem és mil·lenària i se'n troben exemples a l'antic Egipte, Roma i Grècia; però com a esport es desenvolupa el segle XVII a Anglaterra. Al segle XIX ja és un esport popular a tot Europa i Amèrica.

El 1980 els remers de l'Europa de l'Est brillen als Jocs Olímpics de Moscou i arrasen a les proves de rem.

L'AMERICA'S CUP 1983

L'esport de la vela es va iniciar a Holanda al segle XVII, i ràpidament va ser adoptat pels anglesos, que van instaurar la primera competició internacional: una regata entre un veler anglès i un de nord-americà al voltant de l'illa de Wight: aquesta va ser la primera Copa Amèrica.

Fins l'any 1983 sempre havien guanyat l'America's Cup vaixells nord-americans, però Austràlia va trencar aquesta hegemonia tot proclamant-se vencedora de la 25a edició.

L'ESPORT ESPECTACLE. 1992

L'any 1992 Barcelona es va convertir en la capital mundial de l'esport gràcies a la força dels mitjans de comunicació. La ciutat va contemplar amb fascinació el desenvolupament de les competicions esportives més populars del planeta.

EL VALOR DE LA DIFERÈNCIA

Jocs Paralímpics

Des de 1988, els Jocs Paralímpics d'Estiu entren a formar part, de manera oficial, del moviment olímpic, i se celebren conjuntament amb els Jocs Olímpics.

Els Jocs tenen lloc tres setmanes després dels Olímpics a la mateixa ciutat i en les mateixes instal·lacions.

Els primers Jocs Paralímpics es fan oficials a Seül 1988.

Special Olympics

L'any 1968 Eunice Kennedy Shriver va fundar els Special Olympics, uns Jocs que promouen la pràctica habitual d'esports especialitzats i adaptats per a persones amb discapacitats psíquiques. Es caracteritzen per ser els Jocs més solidaris on tots els esportistes són campions. El pòdium és unitari, sense segon ni tercer lloc, i tots reben medalla.

Esport adaptat

L'esport adaptat o esport inclusiu es basa en l'adaptació de pràctiques esportives per a aquelles persones que presenten algun tipus de discapacitat (motora, sensorial o mental). Comprèn diversos àmbits com l'escolar, el recreatiu, el terapèutic i el competitiu. Dues referències situen els seus inicis: el llibre anomenat *Gimnàstica per a cecs* (1847) escrit pel pedagog austríac Klein, i el primer Programa d'Esports per a Sords (l'esport silenciós) que es va fer a Europa el 1847.

L'ESPORT PER A TOTHOM

L'esport evoluciona en paral·lel als canvis socials i tècnics, i s'adapta a les necessitats i demandes dels seus practicants, que inclouen tots els sectors de la població.

La preocupació per millorar la qualitat de vida ha situat la pràctica esportiva en un lloc de privilegi, i l'anomenat "esport per a tothom" esdevé central per a moltes persones que no volen competir, però sí fer activitats físicoesportives de caràcter essencialment recreatiu i d'oci.

A l'escola, l'esport té una funció eminentment educativa i formativa. Per això, la pràctica física i esportiva s'estructura per assolir els beneficis de desenvolupament motriu i d'aprenentatge que corresponen a cada etapa de creixement de l'infant.

HALL OF FAME

La torxa olímpica

El trajecte en relleus que recorre la torxa olímpica és una de les tradicions que es mantenen en homenatge als Jocs de l'antiguitat, i comença quan la flama sagrada arriba al peveter de l'estadi on se celebra la inauguració. El primer recorregut es va fer als Jocs de Berlín 1936.

No sempre són corredors els qui transporten la flama, també hi ha hagut nedadors, genets, esquiadors... S'han utilitzat avions, embarcacions, motos, automòbils, bicicletes.

Els trofeus

A les olimpíades de l'Antiguitat, els premis per als campions eren simbòlics i consistien en corones de llorer i d'olivera. L'atleta vencedor era proclamat un heroi i era rebut amb honors i distincions a la seva ciutat.

Els símbols olímpics

Al llarg dels anys s'han anat creant uns símbols que engloben el moviment olímpic. Són 5: la bandera, el jurament, la flama, l'himne i el lema.

BARCELONA'92

“À la ville de Barcelona...”

A l'octubre del 1986, Barcelona va ser nomenada seu olímpica pel president del COI, Joan Antoni Samaranch, que pronunciava la cèlebre frase: «À la ville de Barcelona».

Del 25 de juliol fins al 9 d'agost van tenir lloc els Jocs Olímpics i del 3 al 14 de setembre, els Paralímpics.

La planificació dels Jocs de Barcelona va superar de molt les anteriors edicions, de manera que el president del COI va declarar en la cerimònia de clausura que Barcelona havia organitzat «els millors Jocs de la Història de l'Olimpisme».

Els Jocs de Barcelona van constituir un gran pas endavant per a la ciutat i per a l'esport en el nostre país. També són visibles en la transformació urbana de la ciutat i en les instal·lacions esportives com a llegat.

Les 15 subseus, construïdes a la resta de Catalunya i algunes ciutats d'Espanya, avui dia segueixen en funcionament.

El model d'organització

Més de 34.500 voluntaris (un precedent en la història dels Jocs) van contribuir a l'èxit de Barcelona, que va comptar amb el suport de les tres administracions: Ajuntament, Generalitat i Govern, i amb la col·laboració important de la iniciativa privada, tot creant un nou model d'organització que més endavant han aplicat altres ciutats olímpiques.

Imatge i disseny

Barcelona va voler aprofitar els Jocs Olímpics per mostrar l'extraordinària capacitat creativa dels seus artistes. Des de les espectaculars cerimònies d'inauguració i de cloenda, fins als objectes aparentment més insignificants, tot va ser dissenyat especialment per als Jocs. Un esforç creatiu que va ser reconegut i admirat arreu del món.

Esports i resultats

El resultat per a la delegació espanyola va ser el millor de tota la seva història: va aconseguir 22 medalles. En els 77 anys de participació anterior n'havien guanyat tan sols 27: l'èxit va ser fruit d'una adequada preparació esportiva dels seleccionats gràcies al Pla ADO (Asociación de Deportes Olímpicos).

La cerimònia d'obertura va ser una de les més espectaculars, protagonitzada pel gegant Hèrcules, un heroi i esportista de la mitologia grega que va aparèixer corrent de punta a punta de l'estadi. Mitjançant uns pedals que transportaven tota l'estructura, era mogut per cinc persones que, mitjançant una palanca, feien moure els braços i les cames.

OBSERVATORI OLÍMPIC I METRÒPOLIS OLÍMPIQUES

Barcelona va voler aprofitar els Jocs Olímpics per mostrar l'extraordinària capacitat organitzativa de la ciutat i va deixar una herència esportiva, organitzativa i humana que han recollit i ampliat les ciutats amfitriones dels Jocs Olímpics posteriors.

A partir de 1994, en l'etapa de la presidència del COI de Joan Antoni Samaranch, els Jocs Olímpics d'Estiu i els Jocs Olímpics d'Hivern van canviar el seu cicle d'organització i van passar, de tenir lloc tots dos en un mateix any, a organitzar-se cada dos anys, intercalats entre ells.

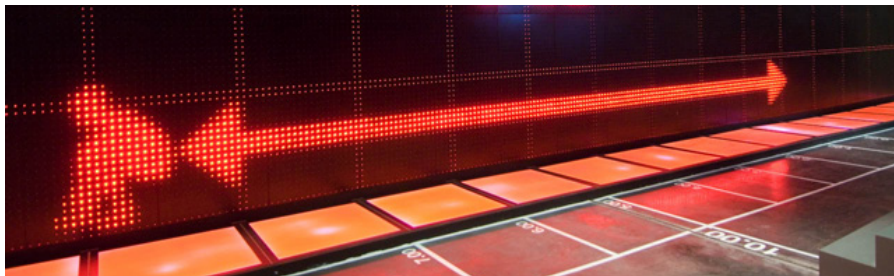
ESPAI JOAN ANTONI SAMARANCH

J. A. Samaranch va compaginar la pràctica de diversos esports (va destacar com a jugador i entrenador d'hoquei patins), va ser periodista esportiu (enviat especial a Hèlsinki 52) i president de la Federació Espanyola de Patinatge, a més de ser el cap de la delegació espanyola a diversos Jocs, des de Cortina d'Ampezzo el 1956.

Fou designat regidor d'Esports a l'Ajuntament de Barcelona (1955-1962), on va organitzar els II Jocs del Mediterrani, i posteriorment fou designat Delegat Nacional d'Educació Física i Esports (1967). El 1973 va ser nomenat president de la Diputació Provincial de Barcelona i quatre anys més tard ambaixador de la Unió Soviètica i Mongòlia (1977), moment en què ja era vicepresident del Comitè Olímpic Internacional, organització on va ingressar el 1966.

Finalment, el 1980 i fins al 2001 va presidir el COI.

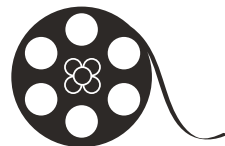

DINÀMIQUES DE L'ESPORT

L'esport és un repte constant de les capacitats humanes. L'esportista no tan sols s'enfronta a si mateix i als seus rivals, sinó que també desafia les lleis físiques. Amb l'ajuda de la tecnologia, en els últims temps s'ha millorat la lluita per ser més ràpid, més àgil o més precís. Aquest espai és un pont entre el passat i el futur de l'evolució de la tecnologia aplicada a l'esport.

Hi trobareu un petit rocòdrom que podreu escalar, una prova de salt per comparar-vos amb els campions de cada categoria, i també el Batak, el joc de reflexos amb què s'entrenen els pilots de Fórmula 1 i els porters de futbol.

BCN Sports Film
Barcelona International
Ficts Festival

PETIT CINEMA

Al final d'aquest espai es troba el Petit Cinema, una àrea dedicada al cinema, els còmics, la premsa i el grafisme que han tractat l'esport al llarg de tots els temps, tant a Catalunya com a Hollywood. Podreu endinsar-vos en el setè art de la mà d'una selecció de pel·lícules de les darreres edicions del BCN Sports Film, el festival de cinema esportiu de Barcelona que, promogut per la Fundació Barcelona Olímpica, acull cada any el museu. El cinema, com mai l'has vist!

Aquest mateix espai també alberga el veler Fortuna, de la classe olímpica Dragón, amb el qual el rei Joan Carles I va participar als Jocs Olímpics de Munic 1972 i que va donar a la ciutat de Barcelona el mes de novembre de 2011.

Paral·lelament, la paret frontal conté la col·lecció de pintures dedicades a les seues olímpiques dels Jocs de Barcelona'92, realitzades pel pintor Joan Abelló.

L'ESPECTACLE DE L'ESPORT

A l'auditori petit, que és la sala que condueix a la sortida del museu (a través de l'espai d'exposicions temporals), es projecta un audiovisual d'11 minuts de durada que reflecteix les diferents vessants de l'espectacle que proporciona l'esport.

Es projecta de forma continuada en 4 idiomes: català, castellà, anglès i francès.

COM ARRIBAR-HI

Metro: Plaça Espanya
(L1 vermella-L3 verda)

Bus: 55, 150

Bus turístic: Ruta sud, blava

Bus Montjuïc turístic: parada 5

Funicular de Montjuïc

Museu Olímpic i de l'Esport Joan Antoni Samaranch
Avinguda de l'Estadi, 60-08038 (Barcelona)
(al costat de l'Estadi Olímpic)
Tel.: 93 292 53 79

MÉS INFORMACIÓ

Horaris

Hivern (d'octubre a març)
De dimarts a dissabte: de 10 a 18 h
Diumenges i festius: de 10 a 14.30 h

Estiu (d'abril a setembre)
De dimarts a dissabte: de 10 a 20 h
Diumenges i festius: de 10 a 14.30 h

Tancament

Dilluns no festius
1 de gener, 1 de maig, 25 i 26 de
desembre

Gratuïtat

18 de maig, 24 de setembre

Audioguies

2 €

www.museuolimpicbcn.es

[twitter](#) | [facebook](#)

@museuolimpicbcn
[facebook/museuolimpicbcn](https://www.facebook.com/museuolimpicbcn)

Editat per: Fundació Barcelona Olímpica
© GUIA DE CONTINGUTS DEL MUSEU OLÍMPIC I DE L'ESPORT
J.A. SAMARANCH
Fundació Barcelona Olímpica
1a edició – Barcelona: 2014

© Fotografies pàgines interiors, tots els drets reservats:
«Fundació Barcelona Olímpica»
«Cristian Herrera»
«Arxiu International Olympic Committee»
«Barcelona Serveis Municipals»

© Documentació i textos:
Diana Argelich

INSTRUCCIONS ESPECIALS I ALTRES NOTES

© Tipografies: S'han utilitzat 5 famílies tipogràfiques
BPdots-Bold; DotMatrix; HelveticaCYPlain; HelveticaNeue-
Bold; HelveticaNeue-BoldCond; HelveticaNeue-BoldCondObl;
HelveticaNeue-Condensed; HelveticaNeue-CondensedObl;
HelveticaNeue-Medium; HelveticaNeue-MediumItalic.

© Disseny gràfic i maquetació:
M. Salomé Clavijo
Cristian Herrera
Fundació Barcelona Olímpica

-----versió digital-----

